

[Lüttken.]

hvorimod de ældre årgange, som efterhånden sidder helt godt og lunt inden døre, har noget nemmere ved at præstere og dokumentere en nettorenteindtægt.

Især må vi her tage hensyn til, at der i denne nettorenteindtægt også indgår overskud ved bolig i eget hus. Så alt i alt tror jeg, at det foruden de øvrige sociale slag-sider, det måtte have, også har en generationsslagside. Det kommer de unge til skade og gavner de ældre, så også af den grund mener vi ikke, at forslaget er anbefalelses-værdigt.

Hvad angår investeringsfondsspørgsmålet, ved jeg ikke, om 20 pct. eller 25 pct. er det rigtige; i hvert fald er den umiddelbare virkning den, at man også her vil indsnævre skattegrundlaget, og det kan vi ikke være særlig ivrige efter.

Endvidere er der regelen om forøgelse af den periode, hvori man kan have henlæggelser stående, fra 12 til 15 år. Når man nu ved, hvordan det er, lige før disse frister udløber, hvordan mange erhvervsdrivende, som har henlagt og nydt godt af deres henlæggelser ved skattefradrag, nu inden nogle få måneder skal til at bruge pengene, så bliver der altså købt mange vanvittige sager ind på investeringsfondshenlæggelser, ting som ægte tæpper og lædersofter, og man skynder sig at få købt en landbrugsejendom, så man kan få købt nogle traktorer, hvis man nu er læge eller noget andet og derfor ikke rigtig kan finde anvendelse for alle de mange henlæggelser. Det er muligt, at det er dem, man vil komme til undsætning her, sådan at de får yderligere 3 års frist, det skal jeg ikke kunne sige, men jeg tror ikke, det er nogen god idé.

Endelig vil jeg sige nogle ting om det sidste spørgsmål i punkt 5; det er spørgsmålet om etableringslempelsen for de nyetablerede. Det er jo en ordning, som især har været gældende og brugt inden for landbruget, og dér er der vel to typiske former for handel, nemlig først familiehandel, hvor det ikke er ualmindeligt, at ejendommene overdrages til en pris, der næsten ligner de skattemæssige værdier — altså, der ligger i virkeligheden et ret stort gavement i det. Lad os sige, den overstiger disse værdier noget — det er vel det typiske — men man når slet ikke op i disse handler på det, der

er markedsprisen, og derfor synes jeg, det er rimeligt, hvis man er begrænset ivrig efter at give de unge i disse ejendomshandler særlige lempelser, og jeg tror, det er fornuftigt, at de lokale myndigheder, som kender forholdene, kan bevare et skøn her.

Dernæst er der de køb, der foregår i fri handel, og hvor man kommer op på det, der er værdien i handel og vandel, når man skal overtage ejendommene. Dér er det et meget stort spørgsmål for mig, hvem der egentlig nyder godt af den etableringslempelse, der her er tale om. Er det sælgeren, som i kraft af, at han ved, køberen har en skattebegunstigelse, kan presse prisen noget højere op, end han ellers kunne, eller er det køberen, der får glæde af det? Det synes jeg er et problem, og skal vi se på hele dette spørgsmål, synes jeg også, vi skal se på, om reglen i det hele taget er så velbegrunderet, som det, at den har været gældende så længe, kunne tyde på.

I øvrigt forstår jeg, at forslaget vil blive henvist til skatteudvalget, og dér vil vi jo kunne komme ind på detaljerne.

Ordføreren for forslagsstillerne (Jens Foged): Jeg takker for modtagelsen. Selv om den jo ikke var lige venlig fra alle sider, har jeg indtryk af, at der dog er ting inden for forslaget, som også finansministeren godt vil diskutere, og når venstre har fremsat forslaget som forslag til folketingsbeslutning, ligger der jo netop deri, at der er mange ting, og der er også her under debatten fremdraget visse ting, det være sig åremål, og det være sig visse hensigtsmæssige administrationsområder — og det vil vi da gerne se på i udvalget. Vi vil netop ikke gøre os til dommere eller mene, at vi har fundet de vises sten på alle disse områder, men vi peger her på 5 områder — og der er da nok også andre — hvor det er nødvendigt at folketinget snarest muligt kommer i arbejde for at finde frem til noget mere tidløst.

Jeg har ofte brugt det udtryk over for finansministeren, at er der noget, folketinget har brug for at præstere i øjeblikket, så er det regler, om hvilke befolkningen ved at dem skal de leve med. Jeg har brugt det udtryk om afskrivningsreglerne — og jeg ved, heri er finansministeren enig med mig — at det bør være noget, som står, og som står uantastet i mange, mange år.